

På jorden runt-resa med Raseborgs sommarteater

En av jorden runt-resans sista etapper utförs i varmluftsballong. **BILD: MONA SALAMA/PRESSBILD**

[OTTO EKMAN](#) PREMIUM HBL
1.7.2019 11:00

De tajta och medryckande originalproducerade musiknumren och dynamiken i den stora och entusiastiska ensemblen lyfter Raseborgs sommarteaters Jorden runt på 80 dagar som Phileas Foggs varmluftsballong.

Det är snabba ryck från första början då Phileas Fogg (Markus Haakana får träffsäkert till den brittiske gentlemannaexcentrikerns stelhet på ett sätt som i sina bästa stunder nästan för tankarna till Hugh Lauries Bertie Wooster) antar ett vad med sina bekanta på

Reformklubben i London. Flankerad av den franske betjänten Passepartout (Emma Nordblad är energisk och stjal showen precis så mycket som en bra sidekick-karaktär ska göra) beger han sig så ut på en hetsig resa med minutiös tidtabell för att med sin förmögenhet som insats bevisa att det går att ta sig jorden runt på under tre månader.

Hack i häl har han Detektiv Fix, spelad av Jim Slotte som kompenserar för några obetydliga snubblingar i replikerna genom att utstråla en ömsom oljigt nervös, ömsom bufflig antagonistkarisma. Hans försök att försinka dem för att på dubiösa grunder sätta fast Fogg för ett bankrån misslyckas dock gång på gång, och de tar sig ända till Indien där Phileas Fogg räddar prinsessan Aouda (Antonia Atarah vars bärande röst och lediga charm skiner speciellt i sångnumren, och skvallrar om att det inte är första gången hon gör musikteater) från ett olyckligt förestående giftermål.

Episoden med Aouda är den episod i Jules Vernes originalverk som tyngs mest ned av samtida fördomar, då Fogg får stå som arketypisk "vit räddare" och personifiering av den "brittiska civilisationen" då han räddar den indiska prinsessan från att brännas på bål i Vernes karikerande misstolkning av lokala hinduiska sedvänjor och sedan gifter sig med henne. I regissör Tom Rejströms tappning har handlingen trimmats och ändrats lite för att undvika de mest problematiska aspekterna. Atarahs Aouda klargör också tidigt att hon inte är något viljelöst räddningsobjekt genom den möjligen lite klyschiga men i alla fall effektiva metoden att kasta sin räddande ängel till marken med ett handfast brottningsgrepp då de träffas för första gången.

Aningen mindre stiligt är dock användningen av vagt stereotypiska dräkter och maskeradhattar på bakgrundsdansare och bifigurer för att skapa stämning och "lokalfärg" då resesällskapet anländer i Bombay, Calcutta och Hongkong. Även om man knappast kan tala om några grova medvetna övertramp, och det i rättvisans namn är svårt att säga hur man skulle ha löst problemet på något annat sätt, är i alla fall jag så pass influerad av postkolonial diskurs att jag skruvar lite oroligt på mig då scenen fylls av små linblonda barn i siden och rishattar. Högre stilpoäng får dock det kreativa men välfungerande valet att spela med publikens förväntningar genom att låta en lokal indisk guide uttrycka sig på bred och klingande skånska.

Handlingen rör sig som sagt snabbt framåt för att hinna beta av så många moment som möjligt av resan på dryga två och en halv timme. Men genom dynamisk planering undviker pjäsen att kännas för ryckig eller hetsig. Att inte stava ut alla de viktigaste vändningarna i replikskiftena utan låta några av dem, som ballongfärden som räddar avfärden från New York i sista minuten, illustreras icke-verbalt under sångnumrens lopp, är ett modigt val som lätt skulle ha kunnat göra handlingen svår att följa med. Men här fungerar det bra, både för

att historien är välkänd av de flesta och för att det är lätt att följa med de medverkandes välplanerade och utagerande scenskådespel utan ord.

Lägg till ett generöst soundtrack som innehåller såväl tralliga musikdängor som instrumentala bitar där livebandet får demonstrera sin skicklighet, och ett scenbygge som blandar imponerande hantverk med komiskt kreativa lösningar, och resultatet blir ett underhållande och lyckat exempel på genren sommartheater som kan rekommenderas för alla åldrar.

Kreativa lösningar som Tommy Haakanas käftslängande "underhållningselefant med strids- och transportegenskaper" roar tittaren i Jordan runt på 80 dagar. **BILD: MONA SALAMA/PRESSBILD**